

עפ 2175/24 - פלונית נ' מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

ע"פ 2175/24

לפני: כבוד השופט חאלד כבוב

המבקשת: פלונית
נגד

המשיבה: מדינת ישראל
בקשה לביטול צו עיכוב יציאה מהארץ מטעם
תשובת ;
מיום 295025; התייחסות
מיום 096025; תשובת
מיום 176025

בשם המבקשת: עו"ד שני פוגודה
בשם המשיבה:

החלטה

1. לפניי בקשה לביטול צו עיכוב יציאה מהארץ שהוטל על המבקשת בהחלטת השופט א' שטיין בתיק זה מיום 29.05.2024.

הרקע וטענות הצדדים

2. הרקע לבקשה, בתמצית, הוא כדלהלן. בית המשפט המחוזי גזר על המבקשת עונש של תשעה חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות. המבקשת הגישה ערעור על גזר הדין ובקשה לעיכוב ביצוע העונש. בשלב מסוים, המבקשת חדלה להופיע לדיונים שנקבעו בעניינה, והקשר בינה ובין מזכירות בית המשפט נותק. לפיכך, למען הזהירות, ניתן ביום 29.05.2024 צו המונע את יציאתה של המבקשת מהארץ. בהמשך, ייצוגה של המבקשת הוסדר והיא חזרה להתייצב לדיונים. בעקבות הערות בית המשפט, שנשמעו בדיון בערעור לגופו, הוסכם על דחיית הערעור ככל שהוא נוגע לרכיב עבודות השירות.

עמוד 1

3. אחר דברים אלו, המבקשת הגישה בקשה להקלה בעונש לנשיא המדינה - וזה הורה ביום 19.05.2025 על המרת עונשה של המבקשת ל-120 שעות שירות לתועלת הציבור לצד צו מבחן לשנה. בעקבות כך, הגישה המבקשת את הבקשה דנן לביטול צו עיכוב היציאה מהארץ.

4. לטענת המבקשת, משעה שהתבטל עונש המאסר שנגזר עליה בדרך של עבודות שירות, שוב אין מקום להותרת צו עיכוב היציאה מהארץ על כנו. מנגד, המשיבה טענה כי החשש שמא המבקשת תימלט מהארץ טרם ביצוע עונשה - עודנו בתוקף. לפיכך, לשיטתה, יש להותיר את צו עיכוב היציאה מהארץ עד תום ריצוי עונשה של המבקשת. לעניין זה הפנתה המשיבה לסעיף 48(א) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים), שלפי לשונו מאפשר לקבוע תנאים על מנת "שהמשוחרר יתייצב לחקירה, לדיון במשפטו או בערעור, או לנשיאת עונשו, בכל מועד שיידרש". לשיטת המשיבה, הוראת החוק אינה מבחינה בין סוגי העונשים השונים, ועל כן אין מניעה לקבוע צו איסור יציאה מהארץ כדי לוודא התייצבות לעונש של"צ.

דיון והכרעה

5. הדין עם המבקשת.

6. סעיף 48(א) לחוק המעצרים עוסק בתנאי השחרור בערובה שאותם יכול בית המשפט להטיל ביחס למי ששוחרר בערובה. ברם, סעיף זה אינו עונה על השאלה את מי רשאי בית המשפט לשחרר בערובה, כאשר מטבע הדברים, חוק המעצרים דן במצב העניינים שבו טרם ניתן פסק הדין הסופי. מענה לשאלה האמורה מצוי בסעיף 44 לחוק המעצרים, הקובע כי בית המשפט רשאי להורות על שחרור בערובה של "חשוד שטרם הוגש נגדו כתב אישום, נאשם או נידון שערעור תלוי ועומד על פסק דינו, והוא נתון במעצר או במאסר" (סעיף קטן (א)), או של "נאשם או [...] נידון, שערעור תלוי ועומד על פסק דינו [...] אף אם אינו מוסמך להורות על מעצרו [...] (סעיף קטן (ב)).

7. לצד זאת, סעיף 87(ג) לחוק העונשין, התשל"ז (להלן: חוק העונשין) מאפשר לבית המשפט להורות על שחרור בערובה או בתנאים אחרים של מי שנדחה ביצוע עונשו; ואילו סעיף 1n51 לחוק העונשין קובע כי "עובד שירות לא יצא מהארץ במהלך תקופת עבודת השירות, אלא באישור הממונה".

8. בענייננו, כעולה מהבקשה שהוגשה, ביום 20.05.2025 בוטל צו עיכוב היציאה מהארץ שהוטל על המבקשת על-ידי שירות בתי הסוהר. זאת, מהטעם שלא תלוי ועומד נגדה עוד עונש מאסר בדרך של עבודות שירות, ועל כן סעיף 1n51 לחוק העונשין אינו מונע את יציאתה מהארץ. כמו כן, מטעמים ברורים, המבקשת אינה עומדת באף אחת מהחלופות המפורטות בסעיף 44 לחוק המעצרים או בסעיף 87 לחוק העונשין. על כן, אין עוד מקום להותיר את צו עיכוב היציאה מהארץ שהוטל עליה.

9. לא למותר לציין, כי החשש שמא אדם יימלט מהארץ אך על מנת להימנע מעונש של"צ - אינו מובן מאליו כלל. על כן, ומאחר שהחופש לצאת מהארץ הוכר כזכות יסוד במשפטנו (סעיף 6(א) לחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו), קיים היגיון רב בקביעה שלפיה אין להותיר צו עיכוב יציאה מהארץ נגד מי

שדינו נגזר, באופן סופי וחלוט, לעונש של של"צ (ראו והשוו: ע"פ 4796/15 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (22.12.2015)).

10. אשר על כן, הבקשה מתקבלת ואני מורה על ביטול צו עיכוב היציאה מהארץ שהוטל על המבקשת.

ניתנה היום, כ"ב סיוון תשפ"ה (18 יוני 2025).

חאלד כבוב
שופט